

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 600

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 august 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 800 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2-4	Decizia nr. 881 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor	8-9
Decizia nr. 801 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	4-6	Decizia nr. 936 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	9-11
Decizia nr. 855 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	6-7	Decizia nr. 937 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (4) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere	11-13
		Decizia nr. 941 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	13-15
		Decizia nr. 1.079 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

DECIZIA Nr. 800*

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

teza a doua din Legea nr. 221/2009, apreciind că acestea nu au incidență în cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 iunie 2010 și 3 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.833/90/2010 și nr. 511/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, respectiv cu ale art. 5 din același act normativ.** Excepția a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, cu privire la prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009, că, prin textul de lege criticat, legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a introduce acțiune privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, dând mandat oricărei persoane fizice sau juridice interesate, precum și parchetului de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată, ceea ce aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 51 alin. (1) referitoare la dreptul cetățenilor de a se adresa autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor. Autorul excepției nu arată în ce constă încălcarea adusă art. 52 alin. (3) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, autorul susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece în cuprinsul legii nu se arată modalitatea și sursele de finanțare a despăgubirilor acordate persoanelor îndreptățite. Totodată, textul de lege criticat nu îndeplinește cerința previzibilității și accesibilității legii, ceea ce aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligația respectării Constituției și a legilor.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.833/90/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 221/2009 este neîntemeiată, deoarece posibilitatea de a extinde exercitarea dreptului de a introduce acțiune privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora intră în atribuțiile legiuitorului.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, în Dosarul nr. 1.833/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.874D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public propune conexarea Dosarului nr. 2.175D/2010 la Dosarul nr. 1.874D/2010, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate.

Luând act de propunerea de conexare, președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.175D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 511/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.175D/2010 la Dosarul nr. 1.874D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.175D/2010 la Dosarul nr. 1.874D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 ca devenită inadmisibilă. Solicită, de asemenea, respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1)

*A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă, în Dosarul nr. 511/90/2010, arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu art. 126 alin. (2) din Constituție, care statuează că procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. Referitor la dispozițiile art. 5 din Legea nr. 221/2009, se arată că acestea au fost adoptate cu respectarea procedurii prevăzute de Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului și-a exprimat punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.874D/2010 arătând că prevederile art. 4 din Legea nr. 221/2009 sunt constituționale. În esență, reține că dreptul de petiționare garantat prin dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea fundamentală este diferit de dreptul de a introduce acțiuni în justiție și că textul de lege criticat reprezintă o garanție a faptului că „hotărârile judecătorești pronunțate vor putea fi supuse controlului judiciar în vederea dovedirii caracterului politic al acestora, chiar și după decesul persoanelor condamnate”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din dispozițiile încheierilor de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 221/2009, în Dosarul nr. 1.833/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, și prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009 în Dosarul nr. 511/90/2010 al aceleiași instanțe.

Din motivarea excepției, Curtea constată că, în realitate, sunt criticate din punct de vedere al constituționalității numai dispozițiile art. 4 alin. (1) teza a doua în Dosarul nr. 1.833/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

În Dosarul nr. 511/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, deși în considerente își exprimă opinia cu privire la art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 din Legea nr. 221/2009, apreciind că excepția de neconstituționalitate privind ambele texte de lege este neîntemeiată, prin dispozitiv sesizează Curtea numai cu prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009.

Prin urmare, Curtea constată că, din motivarea excepției, rezultă că obiectul acesteia îl formează art. 4 alin. (1) teza a doua în Dosarul nr. 1.833/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă (Dosarul Curții Constituționale nr. 1.874D/2010) și art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, în

Dosarul nr. 511/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă (Dosarul Curții Constituționale nr. 2.175D/2010), texte asupra cărora Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe prin prezenta decizie. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009: „[...] *Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.*”;

— Art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009: „*Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la: [...].*”

Autorul excepției consideră că prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) referitor la dreptul cetățenilor de a se adresa autorităților publice prin petiții formulate numai în numele semnatarilor și art. 52 alin. (3) privind obligația statului de a răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Totodată, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 contravin art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției și a legilor, art. 74 alin. (3) privind exercitarea inițiativei legislative de către Guvern și art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*” din Legea fundamentală.

1. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009, Curtea observă că în ambele dosare cererile privind constatarea caracterului politic al condamnării au fost introduse de persoane care au suferit o condamnare. Prin urmare, textul de lege criticat prin care se arată titularii dreptului de a cere constatarea caracterului politic al condamnării, după decesul persoanei condamnate, nu are legătură cu soluționarea cauzei.

Curtea observă că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 potrivit căreia textul de lege criticat trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei.

Prin urmare, va respinge excepția ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (5) din același act normativ.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, Curtea observă că, ulterior sesizării sale prin încheierile menționate, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, în dosarele nr. 1.833/90/2010 și nr. 511/90/2010 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, excepție ridicată de același autor în Dosarul nr. 511/90/2010 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 801

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Alexandru Poosz în Dosarul nr. 1.465/83/2010 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.885D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de Nicolina Ciobotaru, prin mandatar, în Dosarul nr. 906/91/2010 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că dovada de comunicare a procedurii de citare cu autorul Nicolina Ciobotaru s-a întors cu mențiunea „destinatar decedat” și că la dosar s-a depus o cerere prin care mandatarul acestuia solicită judecarea în lipsă.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea consideră că procedura de citare este legal îndeplinită, cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, în sensul celor reținute de Curte în jurisprudența sa.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 iunie 2010 și 11 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.465/83/2010 și nr. 906/91/2010, **Tribunalul Satu Mare — Secția civilă și Tribunalul Vrancea — Secția civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a), respectiv art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția a fost ridicată de reclamantii Alexandru Poosz și Nicolina Ciobotaru, prin mandatar, în cauze având ca obiect acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare, în care s-a invocat, în temeiul textului de lege criticat, excepția lipsei calității procesuale active a primului autor, precum și excepția inadmisibilității acțiunii introduse de cel de-al doilea autor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii susțin că prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 46 privind dreptul la moștenire și art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției, deoarece creează discriminări între clasele de moștenitori, restrângând nejustificat beneficiarii despăgubirilor prevăzute de Legea nr. 221/2009.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece printr-o dispoziție dintr-o lege ordinară se restrânge categoria moștenitorilor îndreptățiți la beneficiul măsurilor reparatorii.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, ajungând la concluzia, prin folosirea argumentelor de interpretare sistematică și analogică cu alte prevederi legale, că „interpretarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu poate conduce la soluția că soțul sau descendenții celui condamnat ar putea beneficia de dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit de cel condamnat”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — *Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;»*

Art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (11).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederilor legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorii excepției de neconstituționalitate critică faptul că soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și în dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării] privește numai anumite categorii de moștenitori beneficiari ai acestora, se constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, modificate prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, potrivit căroră:

„(1) *Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

[...]”.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție, art. 46 privind dreptul la moștenire și art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 reglementează soluția legislativă de acordare a despăgubirilor pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare, ce pot fi cerute de orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acesteia, de soțul sau de descendenții săi până la gradul al II-lea inclusiv. Autorii excepției de neconstituționalitate critică limitarea, de către textul de lege supus controlului de constituționalitate, a categoriilor de moștenitori beneficiari ai despăgubirilor.

Or, Curtea constată că ulterior sesizării sale, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Având în vedere cele arătate, precum și critica autorilor excepției de neconstituționalitate care se referă la limitarea categoriilor de moștenitori beneficiari ai despăgubirilor, Curtea constată că declararea ca neconstituțională a soluției legislative de acordare a despăgubirilor privește și categoriile de beneficiari ai acestora.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, și al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Alexandru Poosz și Nicolina Ciobotaru, prin mandatar, în dosarele nr. 1.465/83/2010 și nr. 906/91/2010 ale Tribunalului Satu Mare — Secția civilă și, respectiv, Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 855

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antonella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Ionuț-Bogdan Luca în Dosarul nr. 7.733/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.733/271/2008, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Ionuț-Bogdan Luca într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva încheierii de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece creează o discriminare între judecătoria, care nu dispune de personalitate juridică, și celelalte persoane juridice, care dispun de personalitate juridică. Astfel, judecătorii de la judecătoria nu pot pretinde că au același statut cu judecătorii de la tribunal, având în vedere criteriul persoanei de drept public — tribunalul în raport cu judecătoria, hotărârea ce o va pronunța judecătoria fiind marcată de lipsa de personalitate a instanței.

Judecătoria Oradea — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece lipsa personalității juridice a judecătoriei nu aduce atingere statutului judecătorilor acestei

instanțe, statut care este stabilit prin Legea nr. 303/2004, în mod egal, fără a se face vreo referință la instanța la care aceștia își desfășoară activitatea.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, normele supuse controlului de constituționalitate nu instituie nicio discriminare pe considerente arbitrare între judecătorii de la judecătorii față de cei de la instanțele ierarhic superioare, fiind vorba, în esență, de modul de organizare, prin lege, a instanțelor judecătorești și de stabilirea unor reguli de funcționare a acestora.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (1), art. 124 și art. 126 alin. (1), (2) și (5) din Constituție, arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere acestor prevederi constituționale. Regulile de organizare și funcționare a instanțelor de judecată sunt adoptate de legiuitor în aplicarea prevederilor art. 124—126 din Constituție, care cuprind principiile generale potrivit cărora se organizează instanțele judecătorești și se realizează justiția, fără a conține nicio prevedere contrară textelor constituționale de referință. Legiuitorul constituant a lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar modul concret de reglementare a problemelor care privesc organizarea instanțelor judecătorești.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 53 din Constituție, apreciază că textele de lege criticate nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul cuprins: „*Judecătorii sunt instanțe fără personalitate juridică, organizate în județe și în sectoarele municipiului București, potrivit anexei nr. 1.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5), ale art. 2 alin. (2), ale art. 16 alin. (2), ale art. 20, ale art. 21 alin. (1), ale art. 53, ale art. 73 alin. (3), ale art. 124, ale art. 126 alin. (1), (2) și (5) și ale art. 148 alin. (2) și (4).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Statutul judecătorilor este reglementat la nivel constituțional în art. 125, dispoziții care fac parte din titlul III „*Autoritățile publice*”, cap. VI „*Autoritatea judecătorească*”, secțiunea 1 „*Instanțele judecătorești*” (art. 124—130). Potrivit art. 125 din Legea fundamentală, judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili; propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, iar funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior. La nivel infraconstituțional, statutul magistraților este reglementat prin Legea nr. 303/2004, potrivit căreia judecătorii sunt independenți, se supun numai legii și trebuie să fie imparțiali.

Așadar, Curtea constată că statutul judecătorilor, astfel cum este reglementat la nivel constituțional și infraconstituțional, este același, indiferent de instanța judecătorească în cadrul căreia aceștia își desfășoară activitatea. Totodată, Curtea reține că hotărârea judecătorească nu poate fi influențată de gradul instanței judecătorești unde își desfășoară activitatea judecătorul care a pronunțat-o, astfel cum în mod eronat susține autorul excepției, considerând că hotărârea pronunțată de judecătorie „este marcată de lipsa de personalitate a instanței”.

În concluzie, toate susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, dispozițiile de lege criticate fiind conforme cu prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5), ale art. 16 alin. (2), ale art. 53, ale art. 124, ale art. 126 din Legea fundamentală și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca atare.

În final, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale invocate de către autorul excepției nu au legătură cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Ionuț-Bogdan Luca în Dosarul nr. 7.733/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 881

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.111/327/2009 al Judecătoriei Tulcea — Secția civilă și penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că prin textul de lege criticat legiuitorul a urmărit instituirea unei măsuri de protecție a consumatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.111/327/2009, **Judecătoria Tulcea — Secția civilă și penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții în temeiul textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul de lege criticat creează o discriminare între prestatorul de servicii și consumator, întrucât acesta din urmă nu poate fi sancționat contravențional pentru o faptă similară de neexecutare a unei obligații contractuale. Totodată, supunerea doar a uneia dintre părțile contractului la o sancțiune contravențională, în cazul neexecutării contractului, încalcă dreptul la un proces echitabil și constituie o ingerință în libertatea de exercitare a comerțului, incompatibilă cu un stat de drept.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. c) liniuța a treia din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 în raport de dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece autorul se referă la anumite deficiențe de reglementare. Cu privire la celelalte critici, apreciază că excepția este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții. Totodată, mai arată că accesul liber la justiție este garantat din moment ce, potrivit art. 31 alin. (1) coroborat cu art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, contravenientul poate face plângere

împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și aplicare a sancțiunii. De asemenea, critica referitoare la încălcarea art. 45 din Constituție este neîntemeiată de vreme ce exercitarea activității economice este garantată, în condițiile legii. Funcționarea normală a economiei de piață este perfect compatibilă cu măsurile de protecție a consumatorilor, iar fixarea unor reguli privind calitatea produselor sau a serviciilor prestate este impusă de alte obligații ce revin statului, respectiv cea prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. f) din Legea fundamentală referitoare la creșterea calității vieții.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că textul de lege criticat se aplică tuturor prestatorilor de servicii în mod egal, fără privilegii și fără discriminări, și au ca scop protecția consumatorilor împotriva unor practici abuzive, fără a aduce atingere libertății economice. Totodată, nu se aduce atingere nici dreptului prestatorilor la un proces echitabil, deoarece aceștia au acces la justiție putând contesta procesul-verbal de contravenție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului și ale Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Operatorii economici sunt obligați:*

c) prestatorii de servicii: [...]

— să respecte [...]clauzele prevăzute în contracte.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări și alin. (2) potrivit cărora nimeni nu este mai presus de lege, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 45 privind garantarea și exercitarea accesului liber al persoanei la o activitate economică și a liberei inițiative, în condițiile legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit principiului *pacta sunt servanda* înscris în art. 969 din Codul civil, toate părțile unui contract sunt obligate la respectarea clauzelor acestuia. Prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul a urmărit însă întărirea protecției acordate cetățenilor în calitatea acestora de consumatori împotriva unor practici incorecte promovate de operatorii economici, având în vedere raportul disproporționat de resurse și forță economică existent între aceștia. Așa fiind, prin textul de lege criticat legiuitorul a urmărit asigurarea unui echilibru în raporturile dintre operatorul economic și consumator, în vederea respectării principiului egalității armelor, componentă esențială a dreptului la un proces echitabil.

Pe de altă parte, Curtea observă că nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea art. 45 din Legea fundamentală prin

prevederile art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, deoarece garantarea și exercitarea accesului liber al persoanei la o activitate economică se face cu respectarea legii, inclusiv a reglementărilor privind protecția consumatorilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, deoarece prevederile constituționale pretins încălcate se referă la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la egalitatea între cetățeni și operatorul economic care, în speță, este o persoană juridică.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 lit. c) liniuța a treia teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială U.P.C. România — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.111/327/2009 al Judecătoria Tulcea — Secția civilă și penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 936

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Lucian Florin Stanciu în Dosarul nr. 1.312/337/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.312/337/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lucian Florin Stanciu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 53 alin. (2) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece „obligativitatea impusă titularilor dreptului de proprietate privată asupra unui teren de a construi conform voinței unor organe administrative constituie golirea de conținut a dreptului de proprietate privată și supunerea titularilor respectivului drept la taxe și sancțiuni nejustificate.” Astfel, restricționarea și limitarea de către stat a dreptului de proprietate privată al cetățenilor săi, în alte condiții decât cele prevăzute de art. 44 din Constituție, constituie o încălcare a garantării și ocrotirii proprietății private. Totodată, dispozițiile de lege criticate dau posibilitatea autorităților locale de a restricționa nepermis de mult momentul și modalitatea în care titularul dreptului de proprietate are dreptul de a-și edifica o construcție. De asemenea, prevederile legale criticate instituie un tratament discriminatoriu între persoanele fizice titularale ale dreptului de proprietate și stat sau alte persoane de drept public, titularale acestui drept, deoarece regimul sancționator reglementat de Legea nr. 50/1991 nu se aplică statului sau persoanelor de drept public.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, deoarece se impune exercitarea autorității de către administrația publică județeană și locală, precum și de către administrația publică centrală, în situațiile prevăzute de lege, cu privire la punerea în aplicare a prevederilor documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism, aprobate conform legii, care constituie temeiul juridic pentru realizarea de lucrări de construcții.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 și art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 16 decembrie 2008, și prin Legea nr. 261/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 16 iulie 2009.

Textele de lege criticate au, în prezent, următorul conținut:

— Art. 3: „(1) *Construcțiile civile, industriale, agricole, cele pentru susținerea instalațiilor și utilajelor tehnologice, pentru infrastructură de orice fel sau de oricare altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizației de construire, precum și a reglementărilor privind proiectarea și executarea construcțiilor, pentru:*

a) *lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, reabilitare, schimbare de destinație sau de reparare a construcțiilor de orice fel, precum și a instalațiilor aferente acestora, cu excepția celor prevăzute la art. 11;*

b) *lucrări de construire, reconstruire, extindere, reparare, consolidare, protejare, restaurare, conservare, precum și orice alte lucrări, indiferent de valoarea lor, care urmează să fie efectuate la construcții reprezentând monumente istorice, inclusiv la anexele acestora, identificate în același imobil — teren și/sau construcții, la construcții amplasate în zone de protecție a monumentelor și în zone construite protejate, stabilite potrivit legii, ori la construcții cu valoare arhitecturală sau istorică deosebită, stabilite prin documentații de urbanism aprobate;*

c) *lucrări de construire, reconstruire, modificare, extindere, reparare, modernizare și reabilitare privind căile de comunicație de orice fel, drumurile forestiere, lucrările de artă, rețelele și dotările tehnico-edilitare, bransamente și racorduri la rețele de utilități, lucrările hidrotehnice, amenajările de albiu, lucrările de îmbunătățiri funciare, lucrările de instalații de infrastructură, lucrările pentru noi capacități de producere, transport, distribuție a energiei electrice și/sau termice, precum și de reabilitare și retehnologizare a celor existente;*

d) *împrejmuiri și mobilier urban, amenajări de spații verzi, parcuri, locuri de joacă și agrement, piețe și alte lucrări de amenajare a spațiilor publice;*

e) *lucrări de foraje și excavări necesare pentru efectuarea studiilor geotehnice și a prospecțiunilor geologice, proiectarea și deschiderea exploatarea de cariere și balastiere, a sondelor de gaze și petrol, precum și a altor exploatarea de suprafață, subterane sau subacvatice;*

f) *lucrări, amenajări și construcții cu caracter provizoriu necesare în vederea organizării executării lucrărilor, în condițiile prevăzute la art. 7 alin. (1) și (1³);*

g) *organizarea de tabere de corturi, căsuțe sau de rulote;*

h) *lucrări de construcții cu caracter provizoriu: chioșcuri, tonete, cabine, spații de expunere, corpuri și panouri de afișaj, firme și reclame, copertine și pergole situate pe căile și spațiile*

publice, anexe gospodărești, precum și anexele gospodărești ale exploatarea agricole situate în extravilan;

i) *cimitire — noi și extinderi.*

(2) *În vederea simplificării procedurii de autorizare a executării lucrărilor de construcții provizorii prevăzute la alin. (1) lit. d), g) și h), autorizația de construire se emite în baza documentațiilor tehnice — D.T. cu conținut simplificat în raport cu conținutul-cadru prevăzut în anexa nr. 1.”;*

— Art. 26: „(1) *Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni:*

a) *executarea sau desființarea, totală ori parțială, fără autorizație a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor menționate la lit. b), de către investitor și executant;*

b) *executarea sau desființarea, cu nerespectarea prevederilor autorizației și a proiectului tehnic, a lucrărilor prevăzute la art. 3, cu excepția celor prevăzute la lit. b), precum și continuarea executării lucrărilor autorizate fără solicitarea unei noi autorizații de construire în situațiile prevăzute la art. 7 alin. (15), de către investitor și executant;*

c) *aprobarea furnizării de utilități urbane, ca urmare a executării de lucrări de bransamente și racorduri la rețele pentru construcții noi neautorizate;*

d) *menținerea după expirarea termenului prevăzut prin autorizație sau după terminarea lucrărilor autorizate ori adaptarea în alte scopuri față de cele prevăzute în autorizație a construcțiilor, lucrărilor și amenajărilor cu caracter provizoriu;*

e) *neaducerea terenului la starea inițială de către investitor, după terminarea lucrărilor prevăzute la art. 3 lit. c), precum și nerealizarea lucrărilor de curățare, amenajare ori degajare, după caz, a amplasamentului și/sau a terenurilor adiacente ocupate temporar pe durata execuției, o dată cu încheierea lucrărilor de bază;*

f) *împiedicarea ori sustragerea de la efectuarea controlului, prin interzicerea accesului organelor de control abilitate sau prin neprezentarea documentelor și a actelor solicitate;*

g) *neanunțarea datei începerii lucrărilor de construcții autorizate, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (8);*

h) *neemiterea certificatelor de urbanism în termenul prevăzut la art. 6 alin. (2), precum și emiterea de certificate de urbanism incomplete ori cu date eronate, care nu conțin lista cuprinzând avizele și acordurile legale necesare în raport cu obiectivul de investiții, sau eliberarea acestora condiționat de elaborarea prealabilă a unei documentații de urbanism sau a oricăror documentații tehnice de definire a scopului solicitării, cu depășirea termenului legal, sau refuzul nejustificat ori condiționarea furnizării informațiilor de interes public prevăzute la art. 6 alin. (1);*

h¹) *neemiterea autorizațiilor de construire în termenul prevăzut la art. 7 alin. (1);*

i) *emiterea de autorizații de construire/desființare:*

— *în lipsa unui drept real asupra imobilului, care să confere dreptul de a solicita autorizația de construire/desființare;*

— *în lipsa sau cu nerespectarea prevederilor documentațiilor de urbanism, aprobate potrivit legii;*

— *în baza unor documentații incomplete sau elaborate în neconcordanță cu prevederile certificatului de urbanism, ale Codului civil, ale conținutului-cadru al proiectului pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții, care nu conțin avizele și acordurile legale necesare sau care nu sunt verificate potrivit legii;*

— *în lipsa expertizei tehnice privind punerea în siguranță a întregii construcții, în cazul lucrărilor de consolidare;*

— *în baza altor documente decât cele cerute prin prezenta lege;*

j) *neorganizarea și neexercitarea controlului privind disciplina în autorizarea și executarea lucrărilor de construcții de către compartimentele abilitate din cadrul aparatului propriu al consiliilor județene și al primăriilor, în unitățile lor administrativ-teritoriale, potrivit prevederilor art. 27 alin. (3) și (4), precum și neurmărirea modului de îndeplinire a celor dispuse de*

Inspectoratul de Stat în Construcții, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3);

k) neîndeplinirea, la termenul stabilit, a măsurilor dispuse de Inspectoratul de Stat în Construcții la controlul anterior;

l) refuzul nejustificat sau obstrucționarea sub orice formă a accesului persoanelor fizice sau al reprezentanților persoanelor juridice la documentele prevăzute la art. 34 alin. (7);

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1), săvârșite de persoanele fizice sau juridice, se sancționează cu amendă după cum urmează:

— de la 1.000 lei la 100.000 lei, cele prevăzute la lit. a);

— de la 3.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. f);

— de 10.000 lei, cele prevăzute la lit. c);

— de la 3.000 lei la 10.000 lei, cele prevăzute la lit. b), d)

și e);

— de la 5.000 lei la 30.000 lei, cele prevăzute la lit. h), h¹) și

i);

— de la 1.000 lei la 5.000 lei, cele prevăzute la lit. j) și k);

— de 2.000 lei, cele prevăzute la lit. l);

— de 1.000 lei, cele prevăzute la lit. g).

(3) Cuantumul amenzilor se actualizează anual prin hotărâre a Guvernului.

(4) Sancțiunea amenzii poate fi aplicată și reprezentantului persoanei juridice.

(5) Sancțiunea amenzii pentru faptele prevăzute la alin. (1) lit. h) și i) se aplică funcționarilor publici responsabili de verificarea documentațiilor care stau la baza emiterii certificatelor de urbanism și a autorizațiilor de construire sau de desființare, precum și semnatarilor, potrivit atribuțiilor stabilite conform legii.

(6) În condițiile prezentei legi nu se aplică sancțiunea avertisment.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 și 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Lucian Florin Stanciu în Dosarul nr. 1.312/337/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 937

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (4) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

ale art. 53 alin. (2) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici identice celor formulate în prezenta cauză, respingând excepțiile de neconstituționalitate cu același obiect.

Astfel, prin Decizia nr. 293 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 16 aprilie 2010, Curtea a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Așadar, Constituția lasă în sarcina legiuitorului stabilirea condițiilor și a limitelor de exercitare a dreptului de proprietate, avându-se în vedere, evident, și celelalte prevederi constituționale, cum ar fi, de exemplu, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Ca atare, Legea nr. 50/1991 reglementează condițiile în care trebuie să aibă loc executarea lucrărilor de construcții, stabilind în sarcina deținătorului titlului de proprietate asupra unui imobil — teren și/sau construcții — anumite obligații ce derivă din necesitatea protejării interesului general pe care urbanismul și amenajarea teritoriului, precum și securitatea și siguranța în construcții îl reprezintă.

Prin aceeași decizie, Curtea nu a reținut critica de neconstituționalitate potrivit căreia obligațiile impuse de textele legale examinate depășesc cadrul constituțional stabilit de art. 44 și a constatat că, dimpotrivă, acestea reprezintă tocmai o aplicare a prevederilor fundamentale pretins a fi încălcate.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.255/111/CA/2008-R, **Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (4) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Gya&Bogdan” — S.R.L. din Oradea într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 privind economia, deoarece, prin interzicerea transmiterii autorizațiilor taxi între transportatorii autorizați, se îngreșează dreptul la muncă și totodată se limitează accesul la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora.

Restrângerea acestui drept la muncă și limitarea liberei inițiative și a dreptului de acces la o activitate economică nu se realizează în condițiile impuse de art. 53 din Constituție, întrucât nu are în vedere scopurile menționate la alin. (1) al art. 53 și nu este necesară într-o societate care funcționează pe baza principiilor democratice.

În plus, prin imposibilitatea transmiterii autorizațiilor taxi între transportatori autorizați se limitează și concurența, fiind afectată libertatea comerțului, ceea ce contravine art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție.

Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, raportat la textele invocate din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Astfel, raportat la dispozițiile art. 41 din Constituție, observă că prin aplicarea unei sancțiuni de natură contravențională nu se îngreșează dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei, a ocupației, precum și a locului de muncă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 53 din Constituție, apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece legiuitorul a stabilit reguli stricte în ceea ce privește faptul că „autorizația taxi sau orice copie conformă este unică și netransmisibilă de la un transportator autorizat la alt transportator sau persoană fizică, asociație familială, precum și de la un autovehicul la altul. Se interzice transportatorului autorizat căruia i s-a atribuit în gestiune executarea serviciului de transport în regim de taxi sau de transport în regim de închiriere să transmită autorizațiile taxi sau copiile conforme, sub orice formă, altui transportator autorizat, transportator sau oricărei alte persoane, pentru a fi utilizate în

executarea transportului respectiv.” Prin urmare, textul legal indicat stabilește sancțiunea retragerii acestor documente, fără a fi contrar regulilor constituționale privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 45 și ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, constată că dispozițiile de lege criticate sunt conforme cu normele constituționale care stabilesc că accesul liber al persoanei la exercitarea unei activități economice bazate pe libera inițiativă se realizează în condițiile legii. Totodată, prevederile de lege criticate dau expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (4) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 11 din Legea nr. 265/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 3 august 2007.

Textul de lege criticat are, în prezent, următorul conținut: *„Autorizația taxi sau orice copie conformă este unică și netransmisibilă de la un transportator autorizat la alt transportator sau persoană fizică, asociație familială, precum și de la un autovehicul la altul. Se interzice transportatorului autorizat căruia i s-a atribuit în gestiune executarea serviciului de transport în regim de taxi sau de transport în regim de închiriere să transmită autorizațiile taxi sau copiile conforme, sub orice formă, altui transportator autorizat, transportator sau oricărei alte persoane, pentru a fi utilizate în executarea transportului respectiv.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, autorizația taxi sau orice copie conformă este unică și netransmisibilă de la un transportator autorizat la alt transportator sau persoană fizică, asociație familială, precum și de la un autovehicul la altul, ceea ce, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, îngreșează dreptul la muncă și totodată limitează accesul la o activitate economică și la libera inițiativă.

Curtea constată că susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dreptului la muncă este neîntemeiată, deoarece transportul în regim de taxi sau transportul în regim de închiriere

se poate executa numai de transportatori autorizați, iar autorizația de transport se eliberează de către autoritatea de autorizare pe durată nedeterminată, pe baza unei documentații care trebuie să conțină, printre altele, dovada îndeplinirii condiției de capacitate profesională. Or, în aceste condiții, este firesc ca autorizația obținută să nu poată fi transmisibilă, deoarece, în mod contrar, s-ar ajunge la eludarea dispozițiilor de lege referitoare la îndeplinirea cerințelor obligatorii pentru obținerea autorizației. În consecință, dispozițiile de lege criticate nu restrâng dreptul la muncă astfel cum este acesta consacrat de dispozițiile cuprinse în art. 41 din Constituție, întrucât libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu înseamnă că orice persoană, oricând și în orice condiții, poate exercita profesia sau meseria pe care o dorește. Alegerea profesiei și a meseriei presupune, înainte de toate, pregătirea și calificarea corespunzătoare în vederea exercitării acestora, iar această libertate este condiționată de îndeplinirea unor criterii

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (4) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Gya&Bogdan” — S.R.L. din Oradea în Dosarul nr. 1.255/111/CA/2008-R al Curții de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 941

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yan Weiping în Dosarul nr. 1.929/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4319D/2010.

legale justificate de specificul profesiei, meseriei ori al locului de muncă.

Cu privire la pretinsa limitare a accesului la o activitate economică, prevăzut de art. 45 din Constituție, Curtea reține că, potrivit acestei norme constituționale, este garantată exercitarea „în condițiile legii” a accesului liber al persoanelor la o activitate economică, iar textul de lege criticat impune o asemenea cerință legală. Accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice. Prin urmare, statul, în temeiul art. 135 din Legea fundamentală, are obligația să impună reguli de disciplină economică, iar legiuitorul are competența să stabilească sancțiunile corespunzătoare pentru nerespectarea acestora.

În final, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece, astfel cum s-a arătat mai sus, nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, norma constituțională invocată nu are aplicabilitate în cauza de față.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 411D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Yang Shunfang în Dosarul nr. 2.285/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă domnul Ioan Budura, interpretul autorizat de limba chineză.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 411D/2011 la Dosarul nr. 4319D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.929/2/2010, și prin Încheierea din 4 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.285/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Yan Weiping și de Yang Shunfang în cadrul unor cauze de contencios administrativ având ca obiect „litigiu privind regimul străinilor”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, în Cauza *Silver contra Regatul Unit*, 1983), „în condițiile în care textul de lege nu precizează nici asupra documentelor cerute pentru a face dovada desfășurării unei activități în conformitate cu planul de afaceri, nici asupra criteriilor de evaluare a îndeplinirii acestei condiții, astfel încât reclamanta să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa”. Ca urmare a lipsei de precizie și claritate, este afectată însăși substanța dreptului dedus judecării, ceea ce aduce o vătămare gravă dreptului la un proces echitabil. În plus, autorii excepției susțin că vor înregistra pierderi financiare majore, inclusiv investițiile imobiliare realizate în România, ceea ce reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate privată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege care formează obiectul acesteia nu conțin restrângeri ale exercițiului dreptului de proprietate privată pentru străini. Instanța mai reține că instituirea unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelunge dreptul de ședere temporară sub condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu poate aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Condițiile cerute străinului pentru stabilirea dreptului de ședere în vederea desfășurării de activități comerciale se circumscriu scopului pentru care fiecare categorie de străini nominalizată de lege solicită prelungirea dreptului de ședere temporară în România și se justifică prin însuși interesul pretins de solicitantul dreptului. Invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 341/2007 și nr. 5/2008.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, având următorul conținut:

Art. 55 — **Prelungirea dreptului de ședere pentru desfășurarea de activități comerciale:** „[...] (2) Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții: a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;

[...] (3) Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente: [...] b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;”.

Autorii excepției consideră că textul de lege menționat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială, într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, din prisma unor critici de neconstituționalitate similare, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 42 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011, Curtea a statuat că textele de lege criticate sunt suficient de clare și precise încât destinatarii acestora să aibă o reprezentare adecvată a semnificației acestora. În acest sens, Curtea a observat că o eventuală enumerare limitativă a documentelor ce pot fi prezentate în scopul dovedirii conformității activității economice desfășurate de societatea comercială la care străinul solicitant al prelungirii dreptului de ședere este acționar sau asociat ar putea genera consecințe nefavorabile, întrucât s-ar îngusta foarte mult posibilitățile aflate la îndemâna solicitantului de dovedire a îndeplinirii condițiilor cerute de lege și, așa cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Reckvenyi contra Ungariei*, reglementarea ar suferi de o rigiditate excesivă.

Totodată, Curtea a reținut că instituirea unor norme potrivit cărora străinului intrat în România în scopul desfășurării de activități comerciale i se poate prelunge dreptul de ședere temporară cu condiția prezentării unor documente care să ateste realizarea unor investiții nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil. Astfel, etapa analizării cererii de către Oficiul Român pentru Imigrări cuprinde exclusiv operațiuni administrative, cărora, prin ipoteză, nu li se aplică exigențele unui proces echitabil. În cazul contestării deciziei Oficiului Român pentru Imigrări, instanța judecătorească se va pronunța asupra plângerii în cadrul unui proces, al cărui caracter echitabil nu poate fi însă afectat de cerința prevăzută de textele de lege criticate.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 alin (2) lit. a) și alin. (3) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Yan Weiping în Dosarul nr. 1.929/2/2010 și de Yang Shunfang în Dosarul nr. 2.285/2/2010 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.079

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ionel Narcis Neamțu în Dosarul nr. 1.165/63/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.165/63/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Ionel Narcis Neamțu într-o cauză având ca obiect o obligație de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece eludează calea de atac a apelului în materia contenciosului administrativ.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de

lege criticate respectă garanțiile oferite de Constituție. Astfel, în raport cu dispozițiile art. 129 din Constituție, potrivit cărora hotărârile judecătorești pot fi atacate de Ministerul Public sau părțile interesate în condițiile legii, iar potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, care conferă legiuitorului dreptul exclusiv de a legifera cu privire la acest aspect, nimic nu împiedică adoptarea soluției legislative cuprinse în art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004. Legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. De altfel, așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale, stabilind că hotărârile pronunțate în materie de contencios administrativ și fiscal sunt supuse numai recursului, legiuitorul a avut în vedere exigența soluționării cu celeritate a cererilor formulate în această materie, dreptul la două grade de jurisdicție fiind garantat, limitat, numai în materie penală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate prin art. I pct. 29 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii

contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

În prezent, textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 20 „Recursul”

„(1) Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra prevederilor de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție invocate ca și în prezenta cauză, prin Decizia nr. 549 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că autorul acesteia critică faptul că legea nu îi permite să exercite și calea de atac a apelului împotriva sentințelor pronunțate de instanțele de contencios administrativ. Însă prevederile constituționale ale art. 129, invocate în motivarea excepției, conțin precizarea esențială potrivit căreia hotărârile instanțelor pot fi atacate, de

Ministerul Public sau de părțile interesate, în condițiile legii. În plus, art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală oferă legiuitorului dreptul de a legifera cu privire la acest aspect. De aici se desprinde concluzia că nimic nu împiedică edictarea unei soluții legislative ca cea cuprinsă în textul de lege criticat. De altfel, această opțiune a legiuitorului a fost impusă de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecării, aceasta fiind una dintre caracteristicile acțiunii în contencios administrativ.

Curtea a mai reținut că dreptul la două grade de jurisdicție este garantat numai în materie penală, potrivit prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Mai mult, chiar și în materie penală pot fi instituite anumite excepții de la această regulă.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ionel Narcis Neamțu în Dosarul nr. 1.165/63/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

